

fremlagde Baron Aloisi et udførligt *italiensk Memorandum*, i hvilket Italien gjorde gældende, at Abessinien systematisk havde krænket sine traktatmæssige Forpligtelser overfor Italien, og derhos ikke havde opfyldt de særlige Forpligtelser med Hensyn til Slaveriets Afskaffelse og Vaabenhandel, som var Forudsætningen for dets Optagelse i Folkeforbundet i 1923. Under disse Omstændigheder maatte Italien føle sig krænket, hvis det skulde fortsætte Drøftelsen indenfor Folkeforbundet paa lige Fod med et Land, hvor Slaveri eksisterer, og Italien maatte forbeholde sig Frihed til at tage alle nødvendige Skridt til Sikring af dets Kolonier og Beskyttelse af dets Interesser. Den abessinske Repræsentant protesterede mod de italienske Klager.

Den 6. September nedsatte Raadet et *5-Mands-Udvalg* (England, Frankrig, Spanien, Polen og Tyrkiet) til at undersøge Forholdet mellem Abessinien og Italien i sin Helhed med Henblik paa at søge opnaaet en fredelig Løsning. Den 18. September forelagde 5-Mands-Udvalget i en Note de 2 Parter et Forhandlingsgrundlag gaaende ud paa Foranstaltning under Folkeforbundets Auspicier af en fælles mellemfolkelig Hjælp til Abessinien med en Forbedring af Landets Administration og dets økonomiske Udvikling for Øje. I Noten nævntes derhos Englands og Frankrigs Udtalelse til 5-Mands-Udvalget om, at de to Lande var rede til ved visse Ofre paa Somalikysten at lette en Udveksling af Landomraader mellem Italien og Abessinien, og at England og Frankrig var enige om at anerkende en særlig Interesse for Italien i Abessiniens økonomiske Udvikling.

Den 21. September erklærede den italienske Regering 5-Mands-Udvalgets Forslag for uantageligt for Italien. Den 26. September fastslog Raadet, at Pagtens Art. 15 var blevet anvendelig den 4. September, og Raadet gjorde derefter Skridt til Udarbejdelse af den i Art. 15, 4. Stk., forudsatte Beretning og de deri nævnte »Rekommendationer«, og nedsatte i dette

Øjemed et Raadsudvalg, bestaaende af alle Raadets Medlemmer, med Undtagelse af de 2 Parter, *13-Mands-Udvalget*.

Efter at Fjendtlighederne mellem Italien og Abessinien var brudt ud den 3. Oktober, forelagdes 13-Mands-Udvalgets Beretning for Raadet den 5. Oktober. I Beretningen fremhævedes bl. a., at Italien overfor Folkeforbundet først var fremkommet med sine Klager mod Abessinien saa sent som den 4. September, at den abessinske Regering fra Konfliktens Begyndelse havde søgt en Løsning ad fredelig Vej, medens Italien omvendt stadig havde sendt Tropper til Østafrika og den 4. September havde forbeholdt sig fuld Handlefrihed, og endelig, at Krigens Udbrud under Affattelsen af 13-Mands-Udvalgets Beretning havde umuliggjort en indgaaende Prøvelse af de italienske Klager. Beretningen sluttede med, at Raadet anbefalede øjeblikkeligt Ophør af ethvert Pagtbrud.

Raadet nedsatte derefter et *6-Mands-Udvalg*, (England, Frankrig, Danmark, Portugal, Rumænien og Chile) til at afgive Beretning om den øjeblikkelige Situation. Konklusionen i 6-Mands-Udvalgets Beretning, der afgaves den 7. Oktober, gik ud paa, at Italien havde grebet til Krig i Strid med Forpligtelserne efter Pagtens Art. 12.

Den 7. Oktober 1935 vedtog Raadet enstemmigt 13-Mands-Udvalgets Beretning og Konklusionen i 6-Mands-Udvalgets Beretning. Raadets Præsident fastslog derefter, at 14 Medlemmer af Folkeforbundet, repræsenterede i Raadet, var af den Opfattelse, at *Italien havde taget sin Tilflugt til Krig i Strid med de Forpligtelser, der er antaget af Medlemsstaterne ved Pagtens Art. 12*. Naar der er konstateret et Angreb, som strider mod Pagtens Regler, følger Medlemstaternes Forpligtelse til at iværksætte Sanktioner direkte af Pagten. Da Folkeforbundsforsamlingen paany traadte sammen den 9. Oktober, foretrak Raadet, at Forsamlingen selv gjorde Skridt til Gennemførelse af Bestemmelserne i Pagtens Art. 16, 1. Stk.